

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: הדסה	שם משפחה: וינרבה
---------------	------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: סטיין		בלועזית Stein	
שם פרטי איתו נולדתי: הני		בלועזית Henny	
שנת לידה: 1926		מין: ז/נ	
עיר לידה: ברלין		בלועזית Berlin	
שם פרטי ושם משפחה של האב: אוסקר		שם פרטי ושם נעורים של האם: סטפני גוטליב	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: ברלין		בלועזית Berlin	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: בית ספר יסודי (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: קמיסנו, טרסמו, ספיאנו, איטליה (שם העיר או האזור ושם הארץ)		חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)	
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו פרמונטי		בלועזית Ferramonti di Tarsia	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: ספיאנו, איטליה		תאריך השחרור: 1944	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממת' עד מת' שמה		שנת עליה: 1945	
		מחנה הכשרה סנטה מריה	

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים)

נא לכתוב בגוף ראשון

אמא שלי נולדה ברומניה בעיר בוקובינה ובשנת 1914 היא נסעה לברלין לקרובים שלה, שם הכירה את אבי והם התחתנו. ב-1918 נולדה אחותי הגדולה קלרה ואני נולדתי בברלין בתאריך 5.8.1926. לא היינו עשירים, אמא עבדה בתור מורה ואבי היה מנהל בחנות KADEVE של בגדים. אני הלכתי לבית הספר. בשנת 1933 אבא שלי החכם ראה את העתיד שמצפה ליהודי ברלין ונסע לאיטליה לעיר מילאנו היכן שגרה אחותו. בשנת 1934 אמא, אחותי ואני גם נסענו לאיטליה ושם המשכתי ללכת לבית הספר.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

בשנת 1940 גם באיטליה התחילה אנטישמיות. לאבא כבר לא הייתה עבודה והמצב שלנו הידרדר. בשנת 1942 התחילו לקחת את היהודים למחנות, היינו צריכים לעזוב את הדירה ואני את בית הספר, ובמשך חמישה ימים ובליווי של שוטרים עברנו למחנה פרמוֹנְטִי. בשנת 1942 כבר לא היה מקום במחנה כי הגיעו יהודים מכל רחבי אירופה ולכן העבירו את המשפחות לכפרים. עברנו לקמיֶסֶנוֹ, עם עוד חמש משפחות, וגרנו ארבע משפחות בבית אחד. כשהגרמנים כבשו את איטליה ברחנו לדרום איטליה, לכיוון האמריקאים. רצינו להגיע לארץ ישראל אבל מובן שלא הגענו רחוק. בעיר פֶרְכָה הגרמנים כמעט תפסו אותנו ורק במזל הצלחנו לעלות לרכבת על קרונות משא של חיות והגענו עד טֶרְסֶמוֹ. עובדי העירייה הכירו אותנו כיהודים שברחו ועזרו לנו לברוח. הם נתנו לנו עגלה עם סוס ואנחנו ביחד עם עוד משפחה, משפחת הוֹלְצֶר, הגענו עד לכפר ספיאנו שהיה על הר גבוה. גרנו בחדר קטן לשימוש מחסן לאיכר ושם ישנו על הקרשים, 9 אנשים בשורה וכל פעם אחד מאיתנו שמר. התקיימנו מקיבוץ נדבות מדלת לדלת ומאכילת עשבים שגדלו באדמה, וגם מים לא היו לנו.

ב-31 בדצמבר ירד שלג שנערם עד לגובה של אדם. לא היו לנו בגדים, רק כפכפים מעץ. לא היה לנו אוכל ונאלצנו לצאת ולחפש. בעיר טֶרְסֶמוֹ היה מנזר והלכנו עד לשם כדי לבקש אוכל. הלכנו ארבע בנות משתי המשפחות, בלית ברירה יחפות בשלג. הגענו בשעות הלילה וקיבלו אותנו מאוד יפה. בגלל שלקח לנו זמן לחזור אבא שלי הלך לחפש אותנו, הוא הלך בלי בגדים בקור ובשלג ונעשה משותק. הוא שכב בלי לתפקד עד הקיץ, עד שהגיעו לשחרר אותנו.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

בשנת 1944 החיילים הישראלים של הבריגדה הישראלית לקחו את הילדים למחנה הכשרה לקראת עלייה לארץ ישראל. אותי ואת חברה שלי לקחו להכשרה במחנה סנטה מריה. נתנו לנו לאכול ועבדנו שם בבית עם הרבה ילדים וגם הכינו אותנו לעלייה לארץ ישראל. היה לנו טוב מאוד, למדנו ועשינו את כל עבודות הבית. באפריל 1945 נסענו כל ההכשרה וגם ההורים שלי שחיו בעיר בארי במחנה של ניצולי שואה- לארץ ישראל.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

הגענו לארץ באונייה והביאו אותנו לעתלית ומשם לקיבוץ מרחביה. אני הייתי בקיבוץ מרחביה מטעם עליית הנוער עד שנת 1947, האנשים היו נהדרים והמדריכה שלנו סוניה לבבי הייתה כמו אם לכולנו. לא כל החברי קיבוץ ידעו איך להתנהג איתנו ואני יצאתי לגבעתיים, להורים שלי שחיו עם אחותי בחדר קטן בשיכון לעולים. לא היו להם שירותים פרטיים, רק שירותים ציבוריים ומקלחות ציבוריות עם מים קרים. במאי 1948 התגייסתי לצבא ונפצעתי מכדור טועה. בשנת 1955 התחתנתי, ב1956 נולד בני הבכור ושנה לאחר מכן נולדה הבת שלי. ב1957 בעלי נפטר לאחר שנפצע בצבא.

הסיפור נכתב על ידי הדסה וינרבה

גבעתיים, מאי 2012